

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 130.

Tolvte Session.

37te Møde.

Løverdagen den 17de Novbr. Kl. 12.

(Fortsat.)

Ordføreren: Jeg vil kun sige, at det ikke er selve Posteringen, man har havt Noget imod, og derfor er der heller ikke fremført nogen Indvending med Hensyn til Veivæsenet, hvor en lignende forekommer, men det, der nærmest har foretvævet Udvalget, da det gjorde denne Bemærkning, var, at det ansaae det for en Uorden, at denne Posteringsmaade her er brugt. Jeg skal i den Henseende bemærke, at Posteringen vedkommer de Udgifter, der ifølge Loven af 4de Marts 1857 skulle udredes af Statskassen; næsten alle disse Udgifter hænge meer eller mindre sammen med Sessionen, og da denne er endt inden Nytaar, har man troet, at det vilde være muligt at faae Sagen ordnet saaledes, som den burde ordnes, i rette Tid. Det Eneeste, hvorom der her kunde være Spørgsmaal, er de Udgifter, der maatte medgaae til de Bærnepligtige, som blive lagte under Cuur for det Offentliges Regning, og derfor har man heller ikke udtalt noget Absolut, men der staaer kun „saavidt muligt“. — Med Hensyn til det, den ærede Justitsminister udtalte betræffende Endringsforslaget under Nummer 1, skal jeg bemærke, at den ærede Minister glemte eet Punkt i den historiske Udvikling af de nævnte Embedsforretningers Stilling, nemlig det, der er indkommet ved Loven af 31te Marts 1860. Deri er nemlig sagt, at Alt, hvad der henhører til Lehnssecretairen, hvad der henhører til Island og hvad der tidligere henhørte under et

andet Departement, nu skal udgjøre eet Departement, og det er altsaa ifølge Forhandlingerne forudsat af Regjeringen, at dette ikke er mere, end hvad der kan og bør fordres af en Departementschef. Jeg skal fremdeles henlede Opmærksomheden paa, at i de af selve Ministeriet leverede Anmærkninger er Forlangendet om Tillæget ledsaget med den Bemærkning, at det naturligvis skulde falde bort ved den nuværende Embedsmands Afgang, hvoraf det altsaa sees, at der ikke i selve Forretningerne er Noget, som kan begrunde dette Tillæg af 200 Rd. Jeg troer, at Udvalget har Ret i at fastholde, at naar Manden ikke lider nogen Afgang i den Løn, der hidtil har været ham tillagt, og naar han allerede ifølge de bestaaende Regler har en saa stor Løn, som han vilde kunne faae efter Sageloven, er der ingen Grund til hyderligere at forhøje denne Løn.

Schytte: Det var netop med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 1, som den ærede Ordfører nu omtalte, at jeg vilde tillade mig nogle Bemærkninger. Jeg kan dog virkelig ikke ansee den Rægtelse, som Udvalget derved har foreslaaet, for saa ganske berettiget, thi man maa dog lægge Mærke til, at dette Tillæg gives for et Arbejde, der ikke henhører under det Embedes Ressort, der ligger under den paa-gjældende Departementschef, men er et ham aldeles uvedkommende Arbejde, der blev ham paalagt paa Grund af, at det blev besluttet at nedlægge andet Departement. Det forekommer mig altsaa, at det Tillæg, som man her foreslaaer strøget, snarere maa betragtes som grundet paa en Overenskomst mellem Ministeren og vedkommende Embedsmand end som et lige-